

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Žiar nad Hronom pod sp. zn. 4 C 307/2005 a Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13 Co 86/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 1. augusta 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. augusta 2006, označeným ako „*Ústavná sťažnosť na porušenie základných práv a slobôd fyzickej osoby*“ P. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. J. S., B. namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 307/2005 a Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 13 Co 86/2006.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vzhľadom na porušenie uvedených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľa zo strany jeho zamestnávateľa a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žalobou z 27. decembra 2005 podanou okresnému súdu žiadal o určenie neplatnosti skončenia jeho pracovného pomeru. Hoci na pojednávaní konanom 6. marca 2006 ani sťažovateľ, ani jeho právny zástupca neboli prítomní, svoju neprítomnosť riadne ospravedlnili a požiadali o odročenie pojednávania. Okresný súd napriek tomu konal a rozsudkom č. k. 4 C 307/2005-45 zo 6. marca 2006 žalobu sťažovateľa zamietol. Táto situácia sa opakovala aj v odvolacom konaní. Odvolacie pojednávanie bolo určené na 20. jún 2006, pričom tak sťažovateľ, ako aj jeho právny zástupca svoju neúčast' riadne a včas ospravedlnili a požiadali o odročenie odvolacieho pojednávania. Krajský súd napriek tomu konal a rozsudkom č. k. 13 Co 86/2006-75 z 20. júna 2006 rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok krajského súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 6. júla 2006.

Uvedeným postupom všeobecných súdov došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených základných práv vyplývajúcich z ústavy, listiny a dohovoru. Keďže sťažovateľ a jeho právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní okresného súdu a krajského súdu riadne a včas ospravedlnili zo závažných dôvodov a požiadali o odročenie týchto pojednávanií, treba postup všeobecných súdov pokladať za porušenie označených základných práv.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 13 Co 86/2006-75 z 20. júna 2006 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 307/2005-45 zo 6. marca 2006. Podľa názoru krajského súdu dôvody na odročenie pojednávania okresným súdom a krajským súdom nemožno považovať za dôležité v zmysle § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudky všeobecných súdov nadobudli právoplatnosť 11. júla 2006. Sťažovateľ podal vo veci 13. júla 2006 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu na rozhodnutie o podanej sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu, a to z troch rôznych pohľadov.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje všeobecný súd.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 307/2005-45 zo 6. marca 2006, treba uviesť, že proti tomuto rozsudku bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. To znamená, že právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 13 Co 86/2006-75 z 20. júna 2006, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a to vzhľadom na ustanovenie § 237 písm. f) OSP. Podľa citovaného ustanovenia je prípustné dovolanie voči každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní výkon jeho procesných práv vyplývajúcich zo zákona. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľa má najvyšší súd ako súd dovolací, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odhliadnuc od uvedenej skutočnosti ústavný súd poznamenáva, že hoci je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom, napriek tomu požaduje od ústavného súdu vydanie nálezu, ktorým by ústavný súd určil neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru. Rozhodovanie o platnosti alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru však nie je v právomoci ústavného súdu, lebo táto právomoc prináleží všeobecným súdom. Napokon sťažovateľ práve v tomto zmysle podal okresnému súdu žalobu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, no v rozpore s tým požaduje vydanie rovnakého verdiktu aj od ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2006